

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת שְׁמוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק י"ג

קונטרס 223

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְאֵי יַפְקוּן בֵּיתָא מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

רעותיה) ואתפשט לתלת מאה ושבעין עיבר. וניצוצא קאים, ושארֵי נפיק אוֹרֵא דכֵּיא ומתגלגלא, נשב ביה אתתקן. ונפיק חד גולגלתא תקיפא, ואתפשט לארבע סטרין.

ובהאי אוֹרֵא דכֵּיא, אשתאיב ניצוצא ואתאחד, וכליל (ס"א ואתכליל) ביה. ביה סלקא דעתך. אלא אתטמר ביה. ובגין כך, האי גולגלתא אתפשט בסטרין, והאי אוֹרֵא הוא טמיר דטמירין דעתיק יומין, ברוחא דגניז.

בהאי גולגלתא אתפשטו אשא מסטר חד, ואוֹרֵא מסטר חד. ואוֹרֵא דכֵּיא קאים עליה מהאי

ספר נפלאות הזוהר

פרק ז' - רבי חיים ויטאל זי"ע

מד) ואל יפלא האדם מזה, כי עם היות שרבי שמעון בן יוחאי אחרון שבתנאים זכה למעלה כזו, כי דברים אלו כבשונו של עולם, אין רשות בפה לפרש ענינם הכמוס והחתיום אצלנו

וזכר נא מאמר רבי שמעון בן יוחאי עצמו ובאדרא רבא בפרשת נשא (דף קל"ב): וזה לשונו: אמר רבי שמעון בן יוחאי, בלהו בוצינין חכרין, דאתיין בהאי עזקא קדישא. אסהדנא עלי שמאיא עילאה דעלאין, וארעא קדישא עלאה דעלאין. דאנא חמי השתא, מה דלא חמא בר נש, מיומא דסליק משה זמנא תניינא לטורא דסיני. דאנא חמינא אנפאי נהירין, כנהורא דשמשא תקיפא, דומין למיפק באסנותא לעלמא. דכתיב, (מלאכי ג) וזרחתה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפייה. ועוד דאנא דענא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

סָטֵר. וְאִשָּׁא דְכָבִיא קָאִים מֵהַאי סָטֵר. מָאִי אִשָּׁא הַכָּא.
אָלָא לָאו הוּא אִשָּׁא, אָבֵל בּוּצִינָא דָא (נ"א גִּיּוּצָא)
דְּאִתְקַלִּיל בְּאוּרָא דְכָבִיא, נְהִיר לְמֵאתָן וְשִׁבְעִין עֲלָמִין,
וְדִינָא מִסְטְרוּי אִשְׁתַּכַּח, וּבְגִין דָּא, הַאי גּוּלְגֻלְתָּא,
אִתְקַרֵי גּוּלְגֻלְתָּא תְּקִיפָא.

בְּגוּלְגֻלְתָּא דָּא, יִתְבִּין תְּשֻׁעָה אֲלֵפֵי רַבּוּא עֲלָמִין,
דְּנִטְלִין עֲלוּי וְסַמְכִין עֲלוּי. בְּהַאי
גּוּלְגֻלְתָּא, נְטִיף טְלָא מְרִישָׁא חִיוּרָא, דְּאִתְמְלִי מְנִיָּה
תְּדִיר. וּמֵהַאי טְלָא דְאַנְעַר מְרִישִׁיָּה זְמִינִין מִיתֵיִיא
לְאַחֲיָאָה.

ספר נפלאות הזוהר

דְּאַנְפָּאי נְהִירִין, וּמִשָּׁה לָא יָדַע וְלָא אִסְתַּכַּל. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת ל"ד) וּמִשָּׁה לָא יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו וְכו'.

וְאֵל יִפְלֵא הָאָדָם מְזָה, כִּי עִם הֵיית שְׂרָבִי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אַחֲרוֹן שְׁבַתְנָאִים זָכָה
לְמַעֲלָה בְּזוּ, כִּי דְבָרִים אֵלּוּ כְּבָשׁוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם אֵין רְשׁוֹת בְּפָה לְפָרֵשׁ עֲנִינָם הַכְּמוּס
וְהַחֲתוּם אֲצֻלְנוּ וְעַל דְּרָךְ זֶה אֵל תַּתְּפֵּלָא מִמָּה שְׁנִסְפֵּר בְּסוּף הַקְּדָמָה זֹאת מַעֲנִין הַחֲכָם
הַקְּדוֹשׁ הַנִּגְלָה אֵלֵינוּ בְּזַמְנָנוּ וּבְדוֹרְנוּ זֶה, וְלֹא אוּכַל לְפָרֵשׁ. וְאִם תִּרְצֶה תְּבִין מָה
שְׁכָתוּב בְּסֵפֶר הַתְּקוּנִין עַל דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא דָּא מִשָּׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא, וּכְנֻפֵּר בְּתַקוּן
ס"ט (דף קי). אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, חֲבֵרְיָא, בְּוֹדָאי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִסְתַּכַּם עֲמָנָא, עֲלָאִין
וְתַתָּאִין לְמַהוּי בְּהַאי חֲבוּרָא, וּפְאָה דְרָא דְהַאי אִתְגַּלְיָא בֵּיה, דְעֵתִיד כּוּלֵי הַאי
לְאַתְחַדְשָׁא עַל יְדָא דְמִשָּׁה בְּסוּף יוֹמָא בְּדָרָא בְּתַרְאָה, לְקִיּוּמָא קָרָא (קַהֲלַת א ט) מ"ה

כָּךְ שְׂבָעִים, שְׁכַתוֹב כֹּל הַנֶּפֶשׁ
לְבֵית יַעֲקֹב הַבָּאָה מִצְרֵימָה
שְׂבָעִים. וְמָה הַטֶּעַם שְׂבָעִים וְלֹא
יֹתֵר? אָמַר לוֹ, כִּנְגַד שְׂבָעִים
אֲמוֹת שֶׁהֵם בְּעוֹלָם, וְהֵם הָיוּ
אֲמָה יְחִידָה כִּנְגַד כָּלֶם.

יְעוֹד אָמַר לוֹ, בֵּא רֵאָה, מִפְתַּחֲתוֹת
שְׂמַאֲרִים (שְׂרִים) עֲנָפִים יוֹשְׁבִים
בְּמִסְעֵיהֶם (בְּצִלָּם), מִמְּנִים עַל
שְׂבָעִים עֲמִים, יוֹצֵאִים מִתְּרִסֵּר
חֻקִּיקוֹת וְקִשּׁוּרִים שֶׁמִּסְתּוֹכְבִּים
בְּמִסְעוֹתֵיהֶם בְּמִשְׁקַל לְאַרְבַּע
רוּחוֹת הָעוֹלָם. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (דְּבָרִים
ל"ב) יָצַב גְּבוּלוֹת עֲמִים לְמִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וְהֵינּוּ דְכָתִיב, (זְכוּרִיה ב') כִּי כְּאַרְבַּע רוּחוֹת
הַשָּׁמַיִם פָּרַשְׁתִּי אֶתְכֶם, לְאַחֲזָאָה דְּאֵינּוֹן
קִימִין בְּגִין יִשְׂרָאֵל. בְּאַרְבַּע לֹא נֶאֱמַר, אֱלֹא
כְּאַרְבַּע. כִּמָּה דְּאֵי אֶפְשָׁר לְעֲלֹמָא כְּלֵא אַרְבַּע
רוּחוֹת כִּךְ אֵי אֶפְשָׁר לְעֲלֹמָא כְּלֵא יִשְׂרָאֵל.
וַיִּקָּם מִלֶּךְ חֲדָשׁ. (שְׁמוֹת א') ר' אַבְבָּא פִתַּח (ישעיה ל"ב)
אֲשֶׁרִיכֶם זֹרְעֵי עַל כָּל מַיִם מְשַׁלְּחֵי רֵגֶל
הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר, וְזָפְאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל,
דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ מִכָּל שְׂאֵר
עַמִּין, וְקָרִיב לוֹן לְגַבְיָה, דְכָתִיב, (דְּבָרִים י"ד) וּבָךְ
כְּחַר יְיָ לְהֵיוֹת לוֹ לְעַם סְגוּלָה וְגו', וְכָתִיב
(דְּבָרִים ל"ב) כִּי חִלַּק יְיָ עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ,
יִשְׂרָאֵל מִתְּדַבְּקִין בֵּיהּ בְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא,
דְכָתִיב, (דְּבָרִים ד') וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּינִי אֱלֹהֵיכֶם
חַיִּים כָּלְכֶם (דף ר' ע"א) הַיּוֹם.

וְעַל דָּא וְזָפְאִין אֵינּוֹן קָמִיָּה, בְּגִין דְּאֵינּוֹן
זֹרְעִין עַל כָּל מַיִם. מָאֵי עַל כָּל מַיִם.
דְּזֹרְעִין לְצַדִּיקָה. וּמֵאֵן דְּזֹרַע לְצַדִּיקָה, כְּתִיב
בֵּיהּ (תְּהִלִּים י"ז) הֲרָא הוּא דְכָתִיב, כִּי גְדוֹל עַד שָׁמַיִם עַל כָּל מַיִם הָדָא
הוּא דְכָתִיב, (תְּהִלִּים ק"ח) כִּי גְדוֹל מֵעַל שָׁמַיִם חֲסֵדְךָ,
מֵעַל שָׁמַיִם עַל כָּל מַיִם אֵיהוּ הוּי, וּמֵאֵן
אֵיהוּ מֵעַל שָׁמַיִם. דָּא עֲלֹמָא דְאַתִּי. וַיִּשְׂרָאֵל
זֹרְעֵי זֶרְעָא עַל כָּל מַיִם.

יַעֲקֹב הַבָּאָה מִצְרֵימָה שְׂבָעִים. וּמֵאֵי טַעְמָא
שְׂבָעִים וְלֹא יֹתֵר. אָמַר לֵיהּ, לְקַבִּיל ע'
אוֹמִין, דְּאֵינּוֹן בְּעֲלֹמָא, וְאֵינּוֹן הוּוּ אוֹמָה
יְחִידָאָה לְקַבֵּל כְּלָהוֹן.

וְתוּ אָמַר לֵיהּ, תָּא חֲזִי, קַלְדַּיְטִין דְּנַהֲרִין (גִּיבְרִין)
עֲנַפִּין יְתַבִּין בְּמִטְלָנִיהוֹן, (נ"א בְּמִטְלָהוֹן) מִמְּנָן
עַל שְׂבָעִין עַמְמִין, נְפָקִין מִתְּרִסֵּר גְּלִיפִין
קְטוּרִין דְּאַסְתַּחְרָן בְּמִטְלָנִיהוֹן, לְמַתְקֵלָן
לְאַרְבַּע רוּחֵי עֲלֹמָא, הֲדָא הוּא דְכָתִיב, (דְּבָרִים
ל"ב) יָצַב גְּבוּלוֹת עֲמִים לְמִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וְהֵינּוּ דְכָתִיב, (זְכוּרִיה ב') כִּי כְּאַרְבַּע רוּחוֹת
הַשָּׁמַיִם פָּרַשְׁתִּי אֶתְכֶם, לְאַחֲזָאָה דְּאֵינּוֹן
קִימִין בְּגִין יִשְׂרָאֵל. בְּאַרְבַּע לֹא נֶאֱמַר, אֱלֹא
כְּאַרְבַּע. כִּמָּה דְּאֵי אֶפְשָׁר לְעֲלֹמָא כְּלֵא אַרְבַּע
רוּחוֹת כִּךְ אֵי אֶפְשָׁר לְעֲלֹמָא כְּלֵא יִשְׂרָאֵל.

וַיִּקָּם מִלֶּךְ חֲדָשׁ. (שְׁמוֹת א') ר' אַבְבָּא פִתַּח (ישעיה ל"ב)
אֲשֶׁרִיכֶם זֹרְעֵי עַל כָּל מַיִם מְשַׁלְּחֵי רֵגֶל
הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר, וְזָפְאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל,
דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְעֵי בְּהוּ מִכָּל שְׂאֵר
עַמִּין, וְקָרִיב לוֹן לְגַבְיָה, דְכָתִיב, (דְּבָרִים י"ד) וּבָךְ
כְּחַר יְיָ לְהֵיוֹת לוֹ לְעַם סְגוּלָה וְגו', וְכָתִיב
(דְּבָרִים ל"ב) כִּי חִלַּק יְיָ עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ,
יִשְׂרָאֵל מִתְּדַבְּקִין בֵּיהּ בְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא,
דְכָתִיב, (דְּבָרִים ד') וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּינִי אֱלֹהֵיכֶם
חַיִּים כָּלְכֶם (דף ר' ע"א) הַיּוֹם.

וְעַל דָּא וְזָפְאִין אֵינּוֹן קָמִיָּה, בְּגִין דְּאֵינּוֹן
זֹרְעִין עַל כָּל מַיִם. מָאֵי עַל כָּל מַיִם.
דְּזֹרְעִין לְצַדִּיקָה. וּמֵאֵן דְּזֹרַע לְצַדִּיקָה, כְּתִיב
בֵּיהּ (תְּהִלִּים י"ז) הֲרָא הוּא דְכָתִיב, כִּי גְדוֹל עַד שָׁמַיִם עַל כָּל מַיִם הָדָא
הוּא דְכָתִיב, (תְּהִלִּים ק"ח) כִּי גְדוֹל מֵעַל שָׁמַיִם חֲסֵדְךָ,
מֵעַל שָׁמַיִם עַל כָּל מַיִם אֵיהוּ הוּי, וּמֵאֵן
אֵיהוּ מֵעַל שָׁמַיִם. דָּא עֲלֹמָא דְאַתִּי. וַיִּשְׂרָאֵל
זֹרְעֵי זֶרְעָא עַל כָּל מַיִם.

בְּסִפְרָא דְרַב יִיבָא סְבָא הָכִי אָמַר, פְּתִיב (דניאל
ד') בְּגִזְרַת עִירִין פְּתַגְמָא וּמֵאֲמַר
קְדִישִׁין שְׂאֵלְתָא, כֹּל דִּינִין דְּהָא עֲלָמָא, וְכֹל
גְּזִירִין, וְכֹל שְׂאֵלְתִין, כְּלָהוּ קִיַּיְמִי בְּחַד
הֵיכְלָא, דְּתַמְן תְּרִין וְשִׁבְעִין סְנֵהֲדִירִין מְעִיַּיְנִין
בְּדִינִין דְּעֲלָמָא. וְהָהוּא הֵיכְלָא אֶקְרִי הֵיכְל
זְכוּתָא, בְּגִין, דְּכַד דִּינִין דִּינָא, מְהַפְּכִין
בְּזְכוּתָא דְּכַר נֶשׁ בְּקַדְמִיתָא.

בספרו של רב ייבא סבא קף
 אמר, פתיב (דניאל ד') בגזרת
 מלאכים דבר, ומאמר קדושים
 שאלה. כל דיני העולם הזה וכל
 הגזרות וכל הפקשות, כלם
 עומדים בהיכל אחד ששם
 שבעים ושנים סנהדרין מעיינין
 בדיני העולם, ואותו היכל נקרא
 היכל הזכות, משום ששפדנין
 דין, מהפכים בזכות האדם
 בראשונה.

מַה דְּלָאו הָכִי, בְּדַרְגָּא דְּהָהוּא סְטָרָא אַחְרָא,
דְּתַמְן אִיהוּ אֲתֵר דְּאֶקְרִי חוּבָ"ה, בְּגִין
דְּכָל עוֹבְדוּי דְּהָהוּא אֲתֵר, דְּנַחֲשׁ אֶשֶׁת זְנוּנִים,
לֹא אִיהוּ אֱלָא לְמַהֲפָכָא בְּחוּבָה דְּכַר נֶשׁ,
וּלְמַלְשָׁן עֲבָדָא לְמֵאֲרִיָּה.

מה שאין פן בדרגת אותו הצד
 האחר, ששם הוא מקום שנקרא
 חוב"ה, משום שכל מעשי אותו
 המקום של נחש אשת זנונים
 אינו אלא להפך בחטאו של
 האדם, ולהלשין עבד לאדונו.

אֵינֻן דְּהֵיכְלָא דְּזְכוּתָא, אֶקְרוּן מִיָּם מְתוּקִים,
מִיָּם צְלוּלִין. אֵינֻן דְּהֵיכְלָא דְּחוּבָה,
אֶקְרוּן מִיָּין מְרִירִין, (במדבר ה') מִי הַמְּרִים
הַמְּאָרְרִים. בְּהָהוּא הֵיכְלָא דְּזְכוּתָא, לֹא קִיַּיְמִי
אֲלִין תֵּלַת: בְּנִי, חַיִּי, וּמְזוּנִי. וְלָאוּ בְּהָהוּא
אֲתֵר דְּחוּבָה, לֹא בְּמִים מְתִיקָן וְצְלוּלָן, וְלָאוּ
בְּמִים מְרִירִין מְלַטְטִין.

אותם של היכל הזכות נקראים
 מים מתוקים, מים צלולים.
 אותם של היכל החובה נקראים
 מים מריים, (במדבר ה') מי המרים
 המאָרְרִים. באותו היכל הזכות
 לא עומדים שלשת אלה: בנים,
 חיים ומזונות. ולא באותו מקום
 של חובה, ולא במים מתוקים
 וצלולים, ולא במים מריים
 מאָרְרִים.

וְעַל דָּא, יִשְׂרָאֵל זְרַעֵי עַל כָּל מִים, זְרַעָא
קְדִישָׁא דְּאוּלִּידוּ עַל כָּל מִים, אִיהוּ,
דְּהָא לָאו נְכוּן זְרַעָא דִּילְהוּן אֱלָא לְעִילָא. וְעַל
דָּא אוּקְמוּהָ מְאִירִי מְתַנִּיתִין, בְּנִי חַיִּי וּמְזוּנִי,
לָאוּ בְּזְכוּתָא תֵּלִיא מְלִתָּא, אֱלָא בְּמִזְלָא
קְדִישָׁא תֵּלִיא מְלִתָּא, וְאֲתֵר דָּא עַל כָּל מִיא
אִיהוּ.

ועל זה ישראל זרעים על כל
 מים, זרע קדוש שהולידו על כל
 מים הוא, שהרי לא נכון זרע
 שלהם אלא למעלה. ולכן
 פשוה בעלי המשנה, בנים
 חיים ומזונות אין הדבר תלוי
 בזכות, אלא הדבר תלוי במזל
 הקדוש, ומקום זה הוא על כל
 מים.

מְשַׁחְחֵי רְגַל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר, דְּלֹא אִית לוֹן
בְּהָהוּא סְטָרָא בִישָׁא כְּלוּם, וּמְשַׁדְּרִין
מְנַיְהוּ כָּל חוּלְקִין בִּישִׁין, וּמְתַדְּבָקִין בְּהָהוּא
סְטָרָא טְבָא, דְּכָל קְדוּשִׁין עֲלָאִין, שׁוֹר וְחֲמוֹר
כַּד מְזַדְּוִיגֵן כְּחָדָא, תְּרִין פְּגַעִין בִּישִׁין אֵינֻן
לְעֲלָמָא. שׁוֹר: סְטָרָא דְּדִינָא קְשִׁיא אִיהוּ,

משחח רגל השור והחמור,
 שהיה סטרא בישא כלום, ומשדרין
 מנייהו כל חולקין בישין, ומתדבקין בההוא
 סטרא טבא, דכל קדושים עלאין, שור וחמור
 כד מזדוויגן כחדא, תרין פגעין בישין אינן
 לעלמא. שור: סטרא דדינא קשיא איהו,

הוא צד הדין הקשה, והוא נדבק בצד הקדשה. החמור, כשמזדוג עם, שהוא מצד האחר, הם שני פגעים רעים לעולם.

ועל זה שמעון היה תקף הדין הקשה, וכשמזדוג עם לוי כאחד, לא יכול העולם לסבל, ומשום כך (דברים כב) לא תחרש בשור ובחמור יחדו. ועל זה שלח יעקב לעשו דבר זה, שכתוב (בראשית לב) ויהי לי שור וחמור. ואם יעקב לא הנמיך עצמו, פחד רב היה נופל על עשו.

ויקם מלך חדש על מצרים. בספרו של רב המנונא סבא כך נאמר, מהו שכתוב ויקם מלך חדש על מצרים? בא וראה, כל עמי העולם וכל מלכי העולם לא התחזקו בשלטונם אלא בשביל ישראל. מצרים לא היו שולטים על העולם עד שבאו ישראל ונכנסו שם לגלות, אז התחזקו על שאר עמי העולם. בכל לא התחזקו על כל עמי העולם אלא בשביל שישראל יהיו בגלות שלהם. אדום לא התחזקו על כל עמי העולם אלא משום שישראל יהיו בגלות שלהם. שהרי עמים אלו היו בשפלות בשאר העמים, ונמוכים היו מכלם, ובגלל ישראל התחזקו.

מצרים - שכתוב (שמות ב) מבית עבדים. עבדים ממש נקראו, שהרי מצרים היו בשפלות של שאר העמים. בכל - שכתוב (ישעיה כב) הן ארץ פשדים זה העם לא היה. אדום - שכתוב (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים

ובכחם לא נטלו תקף אלא בגלל פזוי אתה מאד.

ובכחם לא נטלו תקף אלא בגלל פזוי אתה מאד. שפשישראל בגלות שלהם, מיד מתחזקים על כל שאר העמים שבעולם, מה הטעם?

ואתדבקוּתא דסטר קדישא איהו. חמור: כד אזדוג בהדיה, דאיהו מסטרא אחרא, תרין פגעין בישינ אינון לעלמא.

ועל דא, שמעון תקפא דדינא קשיא הוה ביה, וכד מזדוג בלוי כחדא, לא יכול לעלמא למסבל, ובגין כך, (דברים כ"ב) לא תחרוש בשור ובחמור יחדו. ועל דא, שדר יעקב לעשו מלה דא, דכתיב, (בראשית ל"ב) ויהי לי שור וחמור. ואי לאו דמאיף יעקב גרמיה, דחילו סגיא נפל ביה בעשו.

ויקם מלך חדש על מצרים. בספרא דרב המנונא סבא הכי אתמר, מאי דכתיב ויקם מלך חדש על מצרים, תא חזי, פל עמין דעלמא, וכל מלכין דעלמא, לא אתתקפו בשולטניהון, אלא בגיניהון דישראל, מצרים לא הוו שלטין על כל עלמא, עד דאתו ישראל, ועאלו תמן בגלותא, כדין אתתקפו על שאר עמין דעלמא. בכל לא אתתקפו על פל עמין דעלמא, אלא בגין דישראל דלהוין בגלותהון. אדום לא אתתקפו על פל עמין דעלמא אלא בגיניהון דישראל, דלהוין בגלותהון. דהא עמין אלין בשפלותא הוו בשאר עמין, ומאיכין הוו מפלהו, ובגין ישראל אתתקפו.

מצרים: דכתיב, (שמות כ) מבית עבדים. עבדים אקרוּן ממש, דהא מצרים בשפלותא דשאר עמין הוו. בכל: דכתיב, (ישעיה כ"ג) הן ארץ פשדים זה העם לא היה. אדום: דכתיב, (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים פזוי אתה מאד.

ובכהו לא נטלו תוקפא אלא בגיניהון דישראל. דכד ישראל בגלותהון מיד שפשישראל בגלות שלהם, מיד מתחזקים על כל שאר העמים שבעולם, מה הטעם?

שפשישראל בגלות שלהם, מיד מתחזקים על כל שאר העמים שבעולם, מה הטעם?

משום שישראל הם לבדם פנגד כל עמי העולם. פשנכנסו ישראל לגלות מצרים, מיד היתה קימה למצרים, והתחזק שלטונם מעל כל שאר העמים, שפכתוב ויקם מלך חדש על מצרים. ויקם - קימה היתה להם, שהתחזק וקם אותו ממנה השלטון של מצרים, ונתנו לו תקף ושלטון על כל ממצי שאר העמים, שהרי בראשונה יש שלטון לאותו הממנה שלמעלה, ואחר כך לעם שלו שלמטה.

ומשום כך ויקם מלך חדש על מצרים. זהו הממנה שלהם, חדש הנה, שעד היום הנה לא היה לו שלטון על שאר העמים, ועכשו הוקם לשלט על כל שאר עמי העולם, ואז התקיים (משלי ל) תחת שלוש רגזה ארץ, תחת עבד פי מלוך.

רבי חייא אמר, שלשים יום עד שלא יבא תקף לעם בארץ, או עד שלא יבא שבר לעם בארץ, מכריזים בעולם על אותו הדבר, ולפעמים שנמסר הדבר כפי התינוקות, ולפעמים לאותם בני אדם חסרי דעת, ולפעמים נמסר אותו הדבר כפי העופות, ומכריזים בעולם, ואין מי שישגיח בהם. כשהעם הם צדיקים, נמסר אותו דבר לאותם ראשים צדיקים של העולם כדי שידועו להם וישבו לרבוונם, וכשאינם צדיקים, זה כפי שאמרנו.

רבי אלעזר היה יושב יום אחד על שער לוד, והיה יושב עמו רבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי. אמר רבי יוסי, אמר לכם מה שראיתי היום הנה בבקר קמתי באור, ראיתי עוף אחד שהיה טס

מתקפי על כל שאר עמין דעלמא. מאי טעמא, בגין דישראל אינון בלחודייהו, לקבל כל (ט"א) עמין דעלמא. פד עאלו ישראל בגלותא דמצרים, מיד הוה קימה למצרים, ואתתקף שולטנותא דלהון לעילא על כל שאר עמין, דכתיב ויקם מלך חדש על מצרים, ויקם: קימה הוה לון, דאתתקף וקם ההוא ממנא שולטנא דמצרים, ואתייהיב ליה תוקפא ושלטנותא, על כל ממנן דשאר עמין דהא בקדמיתא אית שולטנותא לההוא ממנא דלעילא, ולבבתר לעמא דיליה (ד'ר"ב) דלתתא.

ובגין כך, ויקם מלך חדש על מצרים. דא הוא ממנא דלהון, חדש הוה, דעד יומא הדין לא הוה ליה שולטנא על שאר עמין, והשתא אתקם לשלטנא על כל שאר עמין דעלמא, וכדין אתקיים (משלי ל) תחת שלש רגזה ארץ תחת עבד פי מלוך.

רבי חייא אמר, תלתין יומין עד לא ייתי תוקפא לעמא בארעא, או עד לא תיתי תבירו לעמא בארעא, מכריזי בעלמא ההוא מלה, ולזמנין דאתמסר ההוא מלה ברבייא, ולזמנין לאינון בני נשא דלית בהו דעתא ולזמנין דההוא מלה אתמסר בפומא דעופי ומכריזי בעלמא, ולית מאן דישיגח בהו. פד עמא זפאין, אתמסר ההוא מלה לאינון רישין זפאין דעלמא, בגין דיודיעו לון, ויתובון למאריהון, וכד לאו אינון זפאין, הוי כדקאמרן.

רבי אלעזר, הוה יתיב יומא חד אתרעא דלוד, והוה יתיב עמיה רבי אבא, ורבי יהודה, ורבי יוסי. אמר רבי יוסי אימא לכו, מה דקמית יומא דא. בצפרא קמית בנהורא, חמית חד עופא, דהוה

מה דקמית יומא דא. בצפרא קמית בנהורא, חמית חד עופא, דהוה

ועולה למעלה שלש פעמים, ומנמיך פעם אחת, והיה אומר: עליונים עליונים, ביום זה פורחים [הקקום] הרקיעים [למין] שלשה ממנים זקופים מושלים על הארץ, אחד יושב שלא יושב, העבירו אותו באש דולקת, מעבירים את קיומו, מעבירים את שלטונו. שלשה תומכים שליטים עליונים עומדים על העולם.

ורקתי לאותו עוף רגב עפר, ואמרתי לו: עוף עוף, אומר לי שלשה שעומדים ממנים ואחד שהעבירו שלטונו מי הם. זרק לי שלשה חצים מפני ימינו, וזה אחד משמאל (ומפני שמאל אחד), ולא ידעתי למה הוא רומז.

לקח אותם רבי אלעזר, הוריד אותם לנחיריו, ויצא דם מנחיריו. אמר, ודאי שלשה שליטי עמים עומדים ברומי בארץ ועתידים לעשות גזרות רעות לישראל מצד הרומאים. לקח אותו חץ מכנף שמאל, הריח, ויצאה אש שחורה ממנו. אמר, שלטון המצרים העבירו, ועתיד לעבר מלך אחד של הרומאים בכל הארץ (מצרים), ולמנות במצרים שרי מלחמה גדולים, וסותר בנזן ובונה את הסתורים. (ועתיד מלך אחד מאותם השלשה שאמרנו לשלט בה, וסותר בנזנים ובונה בה בנזנים) זרק אותם רבי אלעזר לארץ. נפלו שלשת אלה על האחד שמצד שמאל.

עד שהיו יושבים, עבר תינוק אחד והיה קורא, (ישעיה יט) משא מצרים הנה ה' רכב על עב קל וקב מצרים. עבר חברו השני ואמר, וארץ מצרים תהיה שממה. עבר חברו השלישי ואמר, ואבדה חקמת מצרים. ראו שאותו חץ של כנף שמאל נשרף, ושלשת האחרים שהיו עליו לא נשרפו.

טאים זקף לעילא תלת זמני, ומאיך חד, והיה אמר, עלאי עלאי, ביומא דא טסי (ס"א דקיקום) רקיעין (ליפינא) תלת ממנן זקפין שלטנין על ארעא, חד יתיב דלא יתיב, אעברו ליה בנורא דדליק, מעברין קיימיה, מעברין שלטניה, תלת סמכין שליטין עלאין, קיימין על עלמא.

רמינא להווא עופא קלא, אמינא ליה עופא עופא, אימא לי תלת דקיימין ממנן, וחד דמעברין שלטניה, מאן אינון. רמא לי תלת גירין אלין מגדפא ימינא, ודין חד משמאלא, (ס"א ומנדפא שמאלא חד) ולא ידענא מאי רמיזא.

נסיב להו רבי אלעזר, נחית להו לנחירוי, נפק דמא מנחירוי. אמר, ודאי תלת שלטני עממין קיימין ברומי בארעא, וזמינן למעבד גזרין בישיין לישראל, מסטרא דרומאי. נסיב ההוא גירא דמגדפא שמאלא, ארח, ונפק אשתא אוכמא מניה, אמר שלטנא דמצראי אעדיאו וזמין חד מלפא דרומאי, לאעברא בכל ארעא, (ס"א דמצרים), ולמנאה במצרים רברבי תריסין, וסתיר בנזן, ובני סתירין. (ס"א וזמין חד מלכא מאינון תלת דקאמרן למשלט בה וסתיר בנזנא ובני בה בנזנא) רמא לון ר' אלעזר לארעא, נפלו אלין תלת על חד דמסטרא שמאלא.

עד דהוו יתבי, אעבר חד ינוקא, והיה קארי (ישעיה י"ט) משא מצרים הנה ה' רוכב על עב קל וקב מצרים. אעבר תננינא חבריה, ואמר, וארץ מצרים תהיה שממה. אעבר תליתאה חבריה, ואמר, ואבדה חקמת מצרים. חמו ההוא גירא דגדפא שמאלא דאתוקד, ותלת אחרנין דהוו עליה לא אתוקדן.

אמר רבי אלעזר, האי דעופא, והאי דדרדקי כלא הוא חד, וכלא נבואה עלאה הוא, (ס"א כלא איהו כרוא דחכמתא) ובצא קדשא ברין הוא לאחזאה לן, סתרי עלאי דהוא עביד, הדא הוא דכתיב, (עמוס ג) כי לא יעשה ה' אלהים דבר פי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים.

וחבובי עדיפי מנביאי בכל זמן, דהא לנביאי לזמנין שרת עליהו רוח קדשא, ולזמנין לא, וחכימין לא אעדי מנהון רוח קדשא אפילו רגעא חדא, (זעיר) דידיעין מה די לעילא ותתא, ולא בעו לגלאה. אמר רבי יוסי (תורה) כלא חכמתא, וחכמתא דר' אלעזר יתיר מפלהו. רבי אבא אמר, אלמלא לא הוו חכימין, לא הוו ידעין בני נשא, מהו אורייתא, ומה פקודוי דמארי עלמא, ולא אתפרשא רוחא דבני נשא, מרוחא דבעירא. אמר רבי יצחק, פד אייתי קדשא ברין הוא דינא על עמא, בקדמיתא עביד דינא, בההוא ממנא דממנא עליהו לעילא, דכתיב, (ישעיה כ"ד) יפקוד ה' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

במאי דינא אתדן ההוא ממנא דלעילא. אעברו ליה בההוא נהר דינור דנגיד ונפיק, וכדין אעדיו ההוא שולטנותא דיליה, ומיד מכריזי עליה ברקיעא, שולטנותא דממנא פלניא אעדיו מניה (דף ט"ו ע"א) עד דמטי ההוא קלא בכל אינון רקיעין עד דמטי באינון דשלטין בהאי עלמא, ונפיק קלא ואכריזי בכל עלמא, עד דמטי לעופי ולינוקי, ולאינון טפשיין דבני נשא דלא ידעין.

ויקם מלך חדש. רבי חייא אמר, מלך חדש, ויקם מלך חדש. רבי חייא אמר, מלך חדש - חדש ממש היה. רבי יוסי אמר, שהיה מחדש

אמר רבי אלעזר, מה שאמר העוף והתינוקות, הכל דבר אחד, והכל הוא נבואה עלינה, (הכל הוא בסוד החכמה) ורצה הקדוש ברוך הוא להראות לנו נסתרות עלינות שהוא עושה. זהו שכתוב (עמוס א) כי לא יעשה ה' אלהים דבר פי אם גלה סודו אל עבדיו הנביאים.

ועדיפם חכמים מנביאים בכל זמן, שהרי על הנביאים לפעמים שורה רוח הקדש ולפעמים לא, ומהחכמים לא זזה רוח הקדש אפלו רגע אחד [מקום], שיודעים מה שלמעלה ולמטה, ולא רצו לגלות. אמר רבי יוסי [תורה], הכל זה חכמה, וחכמת רבי אלעזר יתרה מפלם. רבי אבא אמר, אלמלא לא היו חכמים, לא היו יודעים בני אדם מהי תורה ומה המצוות של רבון העולם, בלי הבדל בין רוח בני אדם לרוח הבהמה. אמר רבי יצחק, כשמביא הקדוש ברוך הוא דין על העם, בראשונה הוא עושה דין באותו הממנה עליהם למעלה, שכתוב (ישעיה כד) יפקד ה' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

באיזה דין נדון אותו הממנה שלמעלה? מעבירים אותו באותו נהר דינור ששופע ויוצא, ואז מעבירים את אותו שלטון שלו, ומיד מכריזים עליו ברקיע: שלטונו של הממנה פלוני העבר ממנו. עד שמגיע אותו קול לכל אותם הרקיעים, עד שמגיע לאותם ששולטים בעולם הזה, ויוצא קול ומכריז בכל העולם, עד שמגיע לעופות ולתינוקות ולאותם הטפשים של בני אדם שאין בהם דעה.

ויקם מלך חדש. רבי חייא אמר, מלך חדש - חדש ממש היה. רבי יוסי אמר, שהיה מחדש

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאִתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי יְרַחֵם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמֵי יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאִתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמֵי יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסידו)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

רוצה להיות **מליונר** בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!

פקס: 02-9951300

Do you want to be
a millionaire?

Learning one hour of Zohar on Shabbos is worth
a hundred million years of Torah
To receive for free, the seforim Erkah Shel Sha'ah,
Gedolei Yisroel V'haZohar,
Tikun HaZohar Hayomi, and more

Fax 02-9951300